

хвърлиха мръжа, която силно го свърза отвсѣкждѣ.

Когато Андроклъ на прощаване потупа лъва по гривата, лъвътъ страшно и жалостно зарева и заблъска въ мръжата си.

А слѣдъ двѣ недѣли и самъ Андроклъ плуваше съ корабъ къмъ Гърция, своята родина. Брѣговетъ на Италия се губѣха отъ очитъ му, но той и не ги гледаше. Той гледаше на югозападъ, къмъ Африка. Тамъ нѣйдѣ се простира безконечна пустиня съ жълтъ нажеженъ пѣськъ, гдѣто сега на свобода се разхожда неговия лъвъ — другаръ и спасителъ. А тамъ, на едно денонощие пжтъ отъ пустинята се бѣлеятъ каменоломнитъ, гдѣто, както по-рано,

работятъ оковани въ вериги, другаритъ му — роби, а още по-надалечъ се чернѣятъ дупкитъ на земнитъ ями, гдѣто стоятъ нещастницитъ, които сж осждени на страшни мжки до смъртъ.

И по лицето на Андрокла потекоха горещи сълзи. Той плачеше за тѣхъ, които се топятъ въ вѣчно робство, не виждайки отъ нийдѣ спасение. Той плачеше за човѣшката жестокость.

А корабътъ летѣше все по-далечъ и по-далечъ отъ брѣговетъ на Италия. Скоро тѣ съвсѣмъ се скриха въ морската мжгла, и свободниятъ морски вѣтъръ духаше вече по лицето на свободниятъ човѣкъ.

Отъ руски прѣведе г-ца Цв. Антонова.

ПТИЧКА — ПѢВИЧКА.

(По И Пѣлоусовъ).

Птичка-пѣвичка
Волно си пѣй,
Грижи не знае,
Съ пѣсни живѣй.

Сутринъ зората
Щомъ затрепти,
Съ крилца тя трепне
И отлети.

Тамъ надъ полето
Съсъ гласъ чудесень,
Селякъ работень
Здрависва съ пѣсень.

И той я слуша,
Па самъ запѣе —
Грижи селяшки
Да разпилѣе.

Ранъ-Босилекъ.

